

37 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Συνέντευξη με τον γνωστό σκηνοθέτη Νίκο Ασλανίδη της «ΕΤ-3»

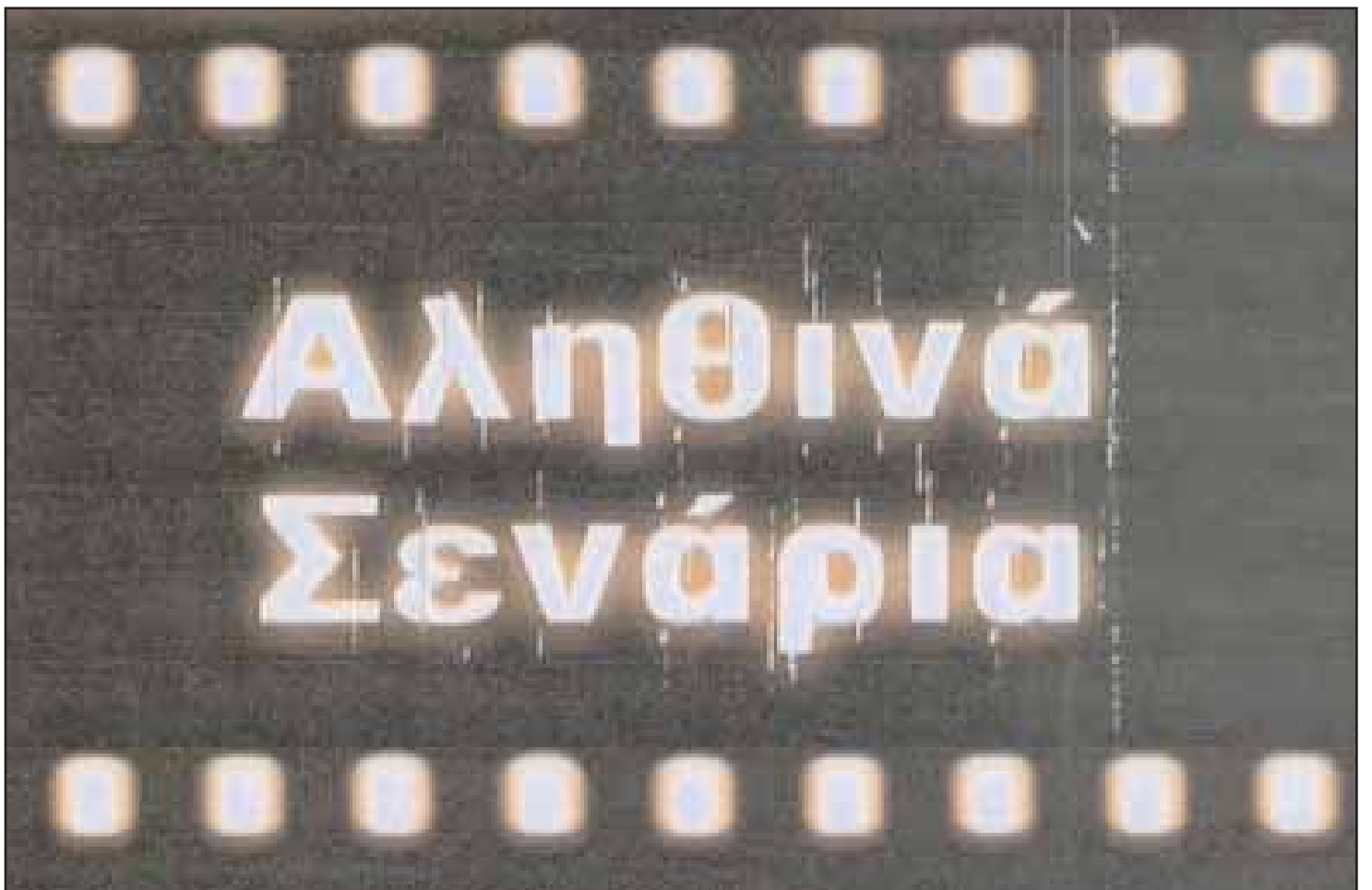
Του ανταποκριτή μας ΦΩΤΗ ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗ

Την προσεχή εβδομάδα συμπληρώνονται 37 χρόνια από την εισβολή του τουρκικού «Αττίλα στην Κύπρο» (στις 20 Ιουλίου 1974), που είχε αποτέλεσμα την κατοχή του βόρειου τμήματος της Μεγαλόνησου.

Ο γνωστός σκηνοθέτης Νίκος Ασλανίδης με τα «Αληθινά Σενάρια» στην ΕΤ-3, ετοίμασε ένα τρίωρο αφιέρωμα που θα μεταδοθεί στις 20, 21 και 22 Ιουλίου (στις 23.00 ώρα Ελλάδος). Στρατιώτες της Ελληνικής Δύναμης Κύπρου (ΕΛΔΥΚ) και της Εθνικής Φρουράς της Κύπρου, μιλούν για τις μάχες που έδωσαν με τους Τούρκους εισβολείς, αιχμάλωτοι θυμούνται όλα πέρασαν, ενώ η ομάδα της εκπομπής επιχειρεί να καταγράψει ποιά ήταν η τύχη όσων επέζησαν. «Πιστεύουμε στο σλόγκαν μας ότι τα καλύτερα σενάρια τα γράφει η ίδια η ζωή», μου λέει ο Νίκος Ασλανίδης και προσθέτει: «Οι ιστορίες αυτών των ανθρώπων πρέπει να καταγραφούν. Να μην ξεχαστούν. Νομίζω ότι αν ξέραμε καλά την Ιστορία μας, ίσως να μην κάναμε τα τραγικά λάθη που κάναμε και να μη φτάναμε στο οριακό σημείο που βρισκόμαστε...». Παρακάτω ακολουθεί σύντομη συνέντευξη με τον δημιουργό Νίκο Ασλανίδη:

Ποιοί είναι οι βασικοί άξονες του αφιερώματος;

Το ρεπορτάζ ξεκινάει με την ιστορία ενός καθηγητή μέσης εκπαίδευσης παλιού μαχητή της ΕΛΔΥΚ, που έγραψε ένα βιβλίο με συγκλονιστικές αφηγήσεις από τον ίδιο και άλλους συμπολεμιστές του. Μετά συναντάμε στη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις της Βορείου Ελλάδος κάποιους από τους συμπολεμιστές του, που περιγράφουν με γλαφυρό τρόπο τις μάχες που δόθηκαν. Βλέπουμε όμως και ποιά ήταν η τύχη αυτών των ανθρώπων, 37 χρόνια μετά. Δυστυχώς, οι περισσότεροι δεν είχαν καλή τύχη. Ακόμα και σήμερα βασανίζονται από σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα, τρέχουν σε γιατρούς, άλλοι αντιμετωπίζουν καρκινογενέσεις που τις αποδίδουν σε εκείνον τον πόλεμο, άλλοι είναι άνεργοι, δεν παντρεύτηκαν ποτέ, δεν κατάφεραν να επανενταχθούν στο κοινωνικό περιβάλλον... Στη συνέχεια συναντάμε στη Μεγαλόνησο τους Κύπριους μαχητές που ζουν παραπλήσιες ιστορίες. Μας οδηγούν στη νεκρή ζώνη, στα φυλάκια που πολέμησαν, καταγράφουμε μαρτυρίες αιχμαλώτων που αφηγούνται τα βασανιστήρια που υπέστησαν, για να καταλήξουμε σε συζητήσεις με συγγενείς αγνοουμένων. Έχουμε μια συγκλονιστική ιστορία του μικρού τότε Χριστάκη Λοΐζου. Ήταν τότε πέντε ετών, τραυματίστηκε στο πόδι, η μητέρα του τον μετέφερε σε νοσοκομείο στα κατεχόμενα. Οι γιατροί είπαν ότι θα γίνει καλά, καθώς ήταν ένα επιπόλαιο τραύμα. Το πήγαν στο χειρουργείο, αλλά το παιδί εξαφανίστηκε. Λίγους μήνες μετά, κάλεσαν την μητέρα του στο Λήδρα Πάλας, όπου θα γινόταν η ανταλλαγή αιχμαλώτων και θα παρέδιδαν το παιδί. Ήταν παραμονή Χριστουγέννων, γύρισαν όλοι οι αιχμάλωτοι που είχαν ανακοινωθεί, εκτός από αυτό το παιδί...



η μητέρα υποστηρίζει ότι έχει πληροφορίες ότι το παιδί της, που σήμερα θα είναι 42 ετών, βρίσκεται στην Αγκυρα και έχει υιοθετηθεί από γιατρό εκείνου του νοσοκομείου. Επιδιώκει να γίνει επίσημη έρευνα από την πολιτεία.

Τί κρατάτε από τις συναντήσεις με όσους πολέμησαν τότε;

Όσοι πολέμησαν στην Κύπρο αισθάνονται σήμερα όχι μόνο πικραμένοι, αλλά προδομένοι. Να σκεφτείτε ότι όσοι τραυματίστηκαν σε εκείνον τον πό-

λεμο, είναι ενταγμένοι ως ανάπηροι πολέμου, αλλά στον ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940. Για την ελληνική πολιτεία, ο πόλεμος στην Κύπρο μοιάζει να είναι... απαγορευμένη λέξη.

Πώς αντιμετωπίζονται τέτοιου τύπου ντοκιμαντερίστικες εκπομπές;

Πολλοί μας λένε, μα είναι δυνατόν τώρα να ασχολείστε με αυτά; Μπορεί για ορισμένους να είναι... φιλά γραμματα. Ο εκπαιδευτικός έγραψε αυτό το βιβλίο γιατί διαπίστωσε ότι οι μαθητές

στο Λύκειο όπου δίδασσε, δεν ήξεραν τίποτε γι' αυτόν τον πόλεμο. Είναι τραγικό να μη γνωρίζουμε τη Νεώτερη Ιστορία μας. Δεν ξέρω αν κάποιοι ξεχασαν, αλλά οι άνθρωποι που πολέμησαν στην Κύπρο έχουν μείνει εδώ και 37 χρόνια σε εκείνη την ημερομηνία. Θεωρώ χρέος μας να ασχοληθούμε με εκείνη την περίοδο και γιατί οι άνθρωποι αυτοί χρόνο με το χρόνο λιγοστεύουν και οι μαρτυρίες τους πρέπει να μείνουν. Δεν πρέπει να βάζουμε ταφόπλακα στην Ιστορία μας...